

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise a soudkyně Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobkyně: **BigBoard Praha, a.s.**, IČO: 242 26 491
se sídlem Na Strži 63, Praha 4

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 12, Praha 1

za účasti: Ředitelství silnic a dálnic s.p.
se sídlem Čerčanská 12, Praha 4
zastoupený advokátem Mgr. Jiřím Hnátem
se sídlem Na Pankráci 30a, Praha 4

**o žalobě ze dne 9. 6. 2025 na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného
takto:**

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah žaloby

1. Žalobkyně v žalobě požadovala vyslovení nezákonnosti zásahu provedeného vůči ní ze strany žalovaného prostřednictvím Ředitelství silnic a dálnic s. p. (dále jen „osoba zúčastněná na řízení“) dne 5. 5. 2025, spočívajícího v odstranění reklamního zařízení žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

z pozemku parc. č. 111/10 v katastrálním území Klíčany; GPS souřadnice 50.2028744N, 14.4381217E (dále jen „Reklamní zařízení“).

2. V žalobě uvedla, že Reklamní zařízení bylo v době jeho zřízení umístěno (na základě rozhodnutí Obecního úřadu Odolena Voda, stavební úřad, ze dne 3. 6. 1997, č. j. 1646.1/97-Sú) mimo silniční ochranné pásmo, jelikož se nacházelo v souvisle zastavěném území ve smyslu § 30 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném do dne 30. 6. 2011. Tudíž nebylo třeba povolení silničního správního úřadu. K odstranění Reklamního zařízení došlo bez řádného vyrozumění vlastníků pozemku, na němž bylo Reklamní zařízení umístěno, a tedy bez vědomí jejich, žalobkyně i příslušného stavebního úřadu. Osoba zúčastněná na řízení ve své dokumentaci uvedla, že k odstranění Reklamního zařízení došlo dne 9. 5. 2025, avšak ve skutečnosti tomu tak bylo již dne 5. 5. 2025.
3. Žalobkyně argumentovala, že Reklamní zařízení je stavbou pro reklamu ve smyslu § 7 odst. 2 zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), a jako takové jej s ohledem na § 247 odst. 1 téhož bylo možné odstranit pouze na základě povolení odstranění stavby, což bylo žalobkyni potvrzeno ze strany několika stavebních úřadů. V tomto smyslu úpravu v zákoně č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) nelze považovat za *lex specialis*. Na aplikaci stavebního zákona (i s ohledem na § 32 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích) je třeba trvat, jelikož jedině tak lze zajistit dostatečnou a ucelenou ochranu oprávněných zájmů všech dotčených osob (včetně vlastnického práva žalobkyně). Zákon o pozemních komunikacích neobsahuje komplexní právní úpravu. Přistoupil-li by k odstranění Reklamního zařízení vlastník, byl by povinen se řídit podle § 247 stavebního zákona a obstarat si povolení stavebního úřadu, podobně je tomu podle § 253 odst. 2 stavebního zákona i v případě rozhodnutí soudu o odstranění stavby. Je na místě, aby stavební úřad stanovil konkrétní podmínky odstranění stavby i v nyní posuzovaném případě. Vyloučení aplikace stavebního zákona jako celku nelze dovodit ani z § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích.
4. K samotnému odstranění Reklamního zařízení došlo v podobě jeho faktické likvidace (odříznutí spodního dílu stojiny od základové patky namísto odmontování, zlámání a rozřezání příčných nosníků ukotvujících reklamní plochy na hlavní podélný nosník a zmačkání a zohýbání obou reklamních ploch), což je v rozporu s postupem podle § 31 odst. 10 a 11 zákona o pozemních komunikacích. Došlo k nevratnému poškození Reklamního zařízení znemožňujícímu jeho budoucí využití a k zásahu do vlastnického práva žalobkyně. Tomu bylo možné předejít stanovením postupu a provedení bouracích prací ze strany stavebního úřadu.
5. Konečně měla žalobkyně za to, že tvrzený zásah je přičitatelný žalovanému, který o odstranění Reklamního zařízení rozhodl a nařídil jeho provedení. Pokud by však soud byl jiného názoru, s odkazem na ustálenou judikaturu jej žalobkyně požádala, aby ji na tuto skutečnost upozornil s poučením, že nezmění-li označení žalovaného a žalobní petit, vystavuje se nebezpečí zamítnutí žaloby.

II. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný soudu navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě, že se necítí být ve vztahu k podané žalobě pasivně legitimován, jelikož z pozice silničního správního úřadu nese

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

odpovědnost pouze za dodržení postupu podle § 31 zákona o pozemních komunikacích ohledně vydání výzvy k odstranění reklamního zařízení a poskytnutí součinnosti (k čemuž došlo výzvou žalovaného ze dne 9. 3. 2024, č. j. MD-5911/2024-940/3 (dále jen „Výzva“), nikoli za faktické odstranění Reklamního zařízení, které je plně v gesci ŘSD. Měla tedy být podána žaloba podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů proti osobě zúčastněné na řízení. Vzhledem k tomuto právnímu názoru se žalovaný k žalobě dále vyjádřil pouze z pozice silničního správního úřadu.

7. Skutečnost, že zřízení Reklamního zařízení podléhá rovněž povolení podle stavebního zákona, žalovaný nerozporoval, avšak na uvedené nemohl s ohledem na § 31 odst. 10 zákona o pozemních komunikacích brát zřetel. S ohledem na judikaturu správních soudů bylo Reklamní zařízení minimálně ode dne 1. 7. 2011 provozováno v silničním ochranném pásmu dálnice D8 v rozporu s § 31 zákona o pozemních komunikacích. Z obdržených fotografií se žalovanému jeví způsob odstraňování Reklamního zařízení jako velmi šetrný a odborně provedený s co nejmenším rizikem pro chráněné veřejné zájmy.
8. S ohledem zejména na § 31 odst. 10 a 12 zákona o pozemních komunikacích vnímá žalovaný odstraňování reklamních zařízení jako cyklický proces celistvě upravený zvláštním právním předpisem, který plně reflektuje jemu svěřenou ochranu veřejného zájmu (zejména bezpečnosti provozu) i ochranu vnějších zainteresovaných subjektů. Jedná se o odstranění zdroje ohrožení, nikoli o odstranění stavby podle stavebního zákona. Je procesně neekonomické, aby stavební úřad duplikoval proces silničního správního úřadu, když důsledek i zájmy chráněné oběma úřady jsou téměř totožné. Odstranění reklamního zařízení podle zákona o pozemních komunikacích je mimořádným opatřením, které nesnese odkladu, a proto jej lze nadřadit nad stavební zákon. Úvahy žalobkyně jsou spekulativní; podstatná je skutečnost, že Reklamní zařízení bylo bez povolení podle zákona o pozemních komunikacích provozováno minimálně od 1. 7. 2011, žalobkyně je ve věci provozování reklamních zařízení profesionálem a měla dostatečně dlouhou dobu na odstranění Reklamního zařízení ve své režii. V dané souvislosti žalovaný odkázal na otevřený dopis náměstka pro řízení sekce Ministerstva dopravy a citoval z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 5. 2025, č. j. 11 A 25/2025-48.
9. Pojmy „odstranění“ a „likvidace“ nejsou v § 31 odst. 10 a 11 zákona o pozemních komunikacích detailněji specifikovány. Výklad žalobkyně, že prvním z nich se rozumí rozebrání a druhým z nich rozřezání, zohýbání, zmačkání a zlámání, je zcela subjektivní a ničím nepodložený. Žalovaný má za to, že „odstraněním“ se obecně rozumí jakákoli činnost v souladu s ochranou veřejných zájmů spočívajících zejména v ochraně bezpečnosti provozu a života a zdraví osob. „Likvidace“ musí probíhat v souladu se zákonem č. 541/2020 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů. Zákon o pozemních komunikacích dané pojmy blíže nedefinuje, a proto je nutné se v případě faktické realizace odstranění a likvidace řídit dalšími právními předpisy dle specifické povahy věci a se zřetelem na ochranu konkrétních veřejných zájmů. Závěrem žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2019, č. j. 4 As 357/2018-37 a nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 21/17.

III. Replika žalobkyně

10. Žalobkyně vyjádřila v replice nesouhlas s tvrzením žalovaného o nedostatku jeho pasivní legitimace. Zásah ze strany osoby zúčastněné na řízení je mu přičitatelný, neboť ta není oprávněna na základě vlastního rozhodnutí sama přistoupit k odstranění reklamního

zařízení a může tak učinit výhradně na základě výzvy žalovaného. Osoba zúčastněná na řízení tedy v daném procesu nevystupuje jako správní orgán. Nezákonný zásah v podobě odstranění Reklamního zařízení tedy musí být přičitatelný žalovanému, což potvrdil také Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 22. 5. 2025, č. j. 11 A 25/2025-48.

11. Dále žalobkyně uvedla, že z § 31 odst. 10 zákona o pozemních komunikacích nelze dovozovat vyloučení dalších postupů stanovených stavebním zákonem, zejména jeho ustanovením § 247, podle něhož je stavební úřad povinen stanovit konkrétní podmínky provádění odstraňovacích prací. Žalovaný sice měl pravomoc výzvu vydat, ale před prováděním odstraňovacích prací na ni muselo navázat řízení o odstranění stavby. Stavební zákon a zákon o pozemních komunikacích se v tomto smyslu doplňují. Odkazy žalovaného na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 5. 2025, č.j. 11 A 25/2025-48 jsou irelevantní s ohledem na vady jeho odůvodnění. Relevantní v tomto směru není ani dopis náměstka pro řízení sekce Ministerstva dopravy z 20. 9. 2017. Žalovaný přehlíží, že nekoordinovaným prováděním odstraňovacích prací dochází ke vzniku rizika pro účastníky silničního provozu, které je významnější než riziko, které představuje samotné reklamní zařízení. Vyloučením aplikace stavebního zákona je proces odstranění ponechán bez úpravy a koordinace. Také tvrzení žalovaného, že Reklamní zařízení bylo při dálnici D8 umístěno 14 let bez potřebného povolení, je irelevantní, neboť podstatou sporu je, zda bylo či nebylo zapotřebí povolení k odstranění stavby. Žalovaný demonizuje reklamní zařízení a snaží se dohnat časový rest při jejich odstraňování z let 2012 - 2023.
12. Smyslem § 31 odst. 10 a 11 zákona o pozemních komunikacích je dle žalobkyně zajištění ochrany majetkových práv vlastníka reklamního zařízení. Pojem odstranění je tedy nutno vykládat jako „*přemístění určité věci na jiné vhodné místo při zachování její podstaty a funkčnosti*“. V tomto smyslu vykládal uvedený pojem také žalovaný ještě ve vyjádření k žalobě ve věci sp. 11 A 25/2025. Žalobkyně nerozporuje, že odstraňováním reklamních zařízení plní žalovaný svou zákonnou povinnost, mělo by se tak však dít v souladu se zásadou zákonnosti.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

13. Osoba zúčastněná na řízení konstatovala, že dle judikatury správních soudů není pasivně legitimována. Dále uvedla, že k odstranění Reklamního zařízení došlo 5. 5. 2025 na základě formálně i materiálně správné Výzvy. Právní předpisy nestanoví povinnost informovat vlastníka pozemku o termínu odstranění reklamního zařízení. Vlastníku pozemku byla přitom předem zaslána výzva k poskytnutí součinnosti.
14. Osoba zúčastněná na řízení dále odmítla názor žalobkyně o nutnosti získat k odstranění Reklamního zařízení povolení stavebního úřadu. Tento názor podle ní odporuje systematickému výkladu zákona o pozemních komunikacích. Současně poznamenala, že o současném stavu Reklamního zařízení nemůže mít žalobkyně informace, neboť neuhradila náklady na jeho odstranění, a toto jí tedy nemohlo být vydáno. Stav reklamního zařízení ne vždy umožňuje jeho bezpečné rozebrání bez poškození. Reklamní zařízení bylo odstraněno zákonem předvídaným postupem.

V. Duplika žalobkyně

15. V duplice žalobkyně setrvala na své argumentaci obsažené v přechozích podáních a rozporovala aplikovatelnost judikatury zmíněné osobou zúčastněnou na řízení. Za mylné

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

označila tvrzení, že právní předpisy neukládaly žalovanému ani osobě zúčastněné na řízení povinnost informovat vlastníka pozemku o termínu odstranění Reklamního zařízení. Z povahy výrazu „součinnost“ plyne, že vlastník pozemku musel být o termínu odstranění včas informován. Nestalo-li se tak, došlo k nezákonnému zásahu jak do držby, tak do vlastnického práva k pozemku. Nic na tom nemění ani skutečnost, že pozemek nebyl oplocen. Při odstraňování Reklamního zařízení došlo k jeho poškození, které hraničí s faktickou likvidací, tedy k postupu v rozporu s § 31 odst. 10 zákona o pozemních komunikacích.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

16. Soud vyšel při posouzení věci z následně uvedené právní úpravy:
17. Podle § 82 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
18. Podle § 83 s. ř. s. žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah; jde-li o zásah ozbrojených sil, veřejného ozbrojeného sboru, ozbrojeného bezpečnostního sboru nebo jiného obdobného sboru, který není správním orgánem, anebo příslušníka takového sboru, je žalovaným správní orgán, který takový sbor řídí nebo jemuž je takový sbor podřízen, a u obecní policie obec.
19. Podle § 30 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích k ochraně dálnice, silnice a místní komunikace I. nebo II. třídy a provozu na nich mimo zastavěné území obcí slouží silniční ochranná pásma. Silniční ochranné pásmo pro nově budovanou nebo rekonstruovanou dálnici, silnici a místní komunikaci I. nebo II. třídy vzniká na základě rozhodnutí o povolení záměru podle stavebního zákona.
20. Podle § 30 odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích silničním ochranným pásmem se pro účely tohoto zákona rozumí prostor ohraničený svislými plochami vedenými do výšky 50 m a ve vzdálenosti 50 m od osy přilehlého jízdního pásu dálnice nebo od osy větve její křižovatky s jinou pozemní komunikací; pokud by takto určené pásmo nezahrnovalo celou plochu odpočívky, tvoří hranici pásma hranice silničního pozemku.
21. Podle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích zřízení a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu podléhá povolení.
22. Podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích je-li v silničním ochranném pásmu zřízeno nebo provozováno reklamní zařízení v rozporu s odstavcem 1 bez povolení, vyzve silniční správní úřad neprodleně poté, co se o tom dozvěděl, vlastníka pozemní komunikace, v jejímž ochranném pásmu je reklamní zařízení zřízeno nebo provozováno, nebo jejího správce, je-li výkon její správy zajišťován prostřednictvím správce, k odstranění reklamního zařízení, a vlastníka nemovitosti, na které je reklamní zařízení zřízeno nebo provozováno, k poskytnutí součinnosti podle odstavce 12. Silniční správní úřad vlastníka pozemní komunikace nebo jejího správce nevyzývá, je-li současně vlastníkem nemovitosti, na které je reklamní zařízení zřízeno nebo provozováno; v takovém případě silniční správní úřad vlastníku nebo správci pozemní komunikace na jeho žádost sdělí, zda je reklamní zařízení zřízeno a provozováno na základě povolení podle odstavce 1.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

23. Podle § 31 odst. 10 zákona o pozemních komunikacích reklamní zařízení zřízené nebo provozované v ochranném pásmu pozemní komunikace v rozporu s odstavcem 1 bez povolení je vlastník této pozemní komunikace nebo její správce, je-li výkon její správy zajišťován prostřednictvím správce, povinen na náklady jeho vlastníka odstranit a uskladnit na vhodném místě. Odstranění reklamního zařízení bude provedeno bez ohledu na skutečnost, zda reklamní zařízení bylo povoleno stavebním úřadem.
24. Podle § 31 odst. 11 zákona o pozemních komunikacích vlastník nebo správce pozemní komunikace, který odstranil reklamní zařízení postupem podle odstavce 10, zveřejní po dobu 3 měsíců způsobem umožňujícím dálkový přístup identifikační údaje reklamního zařízení a informaci, kde a jakým způsobem si může reklamní zařízení jeho vlastník vyzvednout. Reklamní zařízení lze jeho vlastníku vydat pouze po uhrazení nákladů na odstranění a uskladnění reklamního zařízení. Nedojde-li k vydání reklamního zařízení jeho vlastníku do 3 měsíců ode dne zveřejnění informací podle věty první, je vlastník nebo správce pozemní komunikace, který reklamní zařízení odstranil, oprávněn reklamní zařízení na náklady jeho vlastníka zlikvidovat.
25. Podle § 31 odst. 12 zákona o pozemních komunikacích vlastník nemovitosti, na které je zřízeno a provozováno reklamní zařízení bez povolení podle odstavce 1, je povinen umožnit na nezbytnou dobu a v nezbytné míře vstup na svoji nemovitost za účelem odstranění tohoto reklamního zařízení. Vznikne-li tím škoda na nemovitosti, je ten, kdo škodu způsobil, povinen ji nahradit; této odpovědnosti se nemůže zprostit.
26. Podle § 40 odst. 2 písm. c) zákona o pozemních komunikacích Ministerstvo dopravy vykonává působnost silničního správního úřadu a podle tohoto zákona ve věcech dálnic.
27. Soud posoudil věc následovně.
28. Ze žalobní argumentace je zřejmé, že žalobkyně spatřuje nezákonný zásah v postupu osoby zúčastněné na řízení spočívajícím ve faktickém odstranění Reklamního zařízení (bez povolení stavebního úřadu k jeho odstranění) a ve způsobu, jakým bylo odstranění provedeno. Žalobkyně přitom v žalobě výslovně uvedla, že nenapadá ani správnost postupu a oprávnění žalovaného spočívajícího ve vydání Výzvy, ani ústavnost relevantní právní úpravy. Soud tedy pouze na okraj ke zmínce žalobkyně, že v době svého zřízení bylo Reklamní zařízení mimo silniční ochranné pásmo, a nevyžadovalo tak povolení příslušného silničního úřadu, odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2024, č. j. 6 As 3/2024-44 či na žalovaným zmiňovaný rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2018, č. j. 29 A 64/2018-74. K poznámce, že vlastníci předmětného pozemku nebyli o odstranění Reklamního zařízení předem řádně informováni, soud pouze obecně podotýká, že z podání účastníků plyne, že vlastníkům pozemku byla Výzva (obsahující výzvu k poskytnutí součinnosti) zaslána. Uvedená námitka však nemůže být důvodná z podstaty věci, neboť by se nejednalo o zásah do veřejných subjektivních práv samotné žalobkyně ve smyslu § 2 s. ř. s. (jí jakožto vlastníku Reklamního zařízení se podle úpravy v zákoně o pozemních komunikacích výzva k odstranění reklamního zařízení neoznamuje).
29. Skutečnost, že se Reklamní zařízení nacházelo v ochranném pásmu dálnice, žalobkyně v žalobě nečinila spornou. Tato skutečnost pak vyplývá i z Výzvy. Nebylo tedy sporu o tom, že umístění Reklamního zařízení naplňuje podmínky § 30 odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích.

30. Soud má nicméně za to, že nezákonný zásah žalovaného by bylo možné shledat pouze v rámci posouzení otázek souvisejících se zákonností jím vydávané Výzvy k odstranění Reklamního zařízení. Pokud jde o samotné provedení odstranění Reklamního zařízení, to bylo podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích realizované ze strany osoby zúčastněné na řízení jakožto správce dané pozemní komunikace (resp. jím najaté společnosti). Žalovaný po vydání Výzvy neměl následné provedení odstranění Reklamního zařízení pod svou kontrolou a nelze ani uvažovat o tom, že by nějakou jemu svěřenou zákonnou pravomoc Výzvou delegoval na osobu zúčastněnou na řízení či na jiný subjekt. Z těchto důvodů má soud za to, že žalobou vytýkaný postup není žalovanému přičitatelný.
31. Jak již bylo soudem konstatováno, žalobkyně výslovně uvedla, že žalovanému přičitatelný postup spočívající ve vydání Výzvy a její obsah nenapadá. Nicméně právě s Výzvou souvisí námitky žalobkyně týkající se absence stanovení podmínek odstranění Reklamního zařízení ze strany stavebního úřadu, a soud se jí tak z tohoto důvodu zabýval. Nutno podotknout, že obdobnou argumentací se již Městský soud v Praze zabýval v rozsudku ze dne 22. 5. 2025, č. j. 11 A 25/2025-48. Se závěrem v něm uvedeným se soud ztotožňuje a nevidí důvod k odchýlení se od něj ani v nyní projednávané věci. Městský soud v Praze v uvedeném rozsudku konstatoval, že „Žalobkyně se však domnívá, že mělo být postupováno podle stavebního zákona, svůj závěr opírá o skutečnost, že stavbu, která podléhá povolení nebo obsahuje azbest, je možné odstranit pouze na základě povolení odstranění stavby podle § 247 odst. 1 stavebního zákon. Tomu nelze přisvědčit, jak soud vyložil výše, zejména s přihlédnutím k rozsáhlé judikatuře [viz odst. 58 až 61 citovaného rozsudku]. Problematika odstraňování reklamních zařízení nacházejících se v ochranném pásmu dálnice je komplexně upravena v zákoně o pozemních komunikacích. Žalovaný, jak soud shledal výše, postupoval plně v souladu s tímto zákonem. Pokud jde o tvrzení žalobkyně týkající se okruhu osob, jejichž práva mohou být prováděním odstraňování reklamního zařízení významně dotčena a ohrožena je mnohem širší, přičemž zajištění dostatečné, preventivní a komplexní ochrany oprávněných zájmů všech zúčastněných subjektů lze dosáhnout pouze řádným provedením řízení o povolení k odstranění stavby dle § 247 a násl. stavebního zákona. S žalobkyní lze souhlasit v tom ohledu, že okruh osob, jejichž práva mohou být prováděním odstraňování reklamního zařízení významně dotčena či ohrožena, může být širší, avšak to neznamená, že se na danou právní věc použije stavební zákon. Jedině vlastník pozemku je výlučně odpovědný za to, že reklamní zařízení umístěné na jeho pozemku bylo zřízeno nebo provozováno v souladu se zákonem o pozemních komunikacích. Výhradně vlastníci pozemku jsou totiž oprávněni umístit na svém pozemku reklamní zařízení, které bylo povoleno, a současně jsou odpovědni za to, že je reklamní zařízení umístěné na jejich pozemku zřízeno nebo provozováno v souladu se zákonem o pozemních komunikacích [viz § 31 odst. 6 a 9 a § 42a odst. 1 písm. e) zákona o pozemních komunikacích]. Případné dotčení na právech žalobkyně je pak dáno uzavřenou nájemní smlouvou. Je to právě vlastník pozemku, který by měl informovat vlastníka reklamního zařízení o skutečnosti, že obdržel výzvu k odstranění reklamního zařízení. Žalobkyně je navíc profesionálem, pokud jde o provozování reklamních zařízení, lze tedy předpokládat, že si musela být vědoma změn zákona o pozemních komunikacích upravujících předmětnou problematiku. Pokud pak bylo reklamní zařízení odstraněno po více než dvaceti letech provozu bez povolení, musela si být vědoma svého protiprávního jednání. Uvedenou dobu považuje soud za dostatečnou k tomu, aby žalobkyně iniciovala změnu smluvního vztahu tak, aby byl v souladu s veřejnoprávní regulací.“ Právní úpravu odstraňování reklamního zařízení obsaženou v zákoně o pozemních komunikacích je vzhledem k výše uvedenému třeba považovat za komplexní (i vzhledem k případné soukromoprávní

odpovědnosti za škodu, která je ve vztahu k vlastníku nemovitosti zmíněna v jeho § 31 odst. 12, přičemž nic nebrání tomu, aby se náhrady škody domáhaly i jiné dotčené osoby), speciální a v tomto ohledu vylučující aplikaci stavebního zákona a je třeba trvat na naplňování jejího účelu spočívajícího v účinném a včasném zajišťování bezpečnosti provozu (to představuje odlišnost oproti povolování staveb a nestavebních záměrů stavebním úřadem podle § 32 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích).

32. Soud tedy ve vztahu k žalovanému neshledal žalobu důvodnou (nedospěl na základě žaloby k závěru o nezákonnosti postupu žalovaného, resp. jím vydané Výzvy, jejíž zákonnost ostatně žalobkyně nerozpороvala), a proto žalobu podle § 87 odst. 3 s. ř. s. prvním výrokem rozsudku zamítl.
33. Soud nevyzval žalobkyni ke změně označení žalovaného a návrhu výroku rozhodnutí soudu, jak žalobkyně s odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2014, č. j. Nad 224/2014-53 eventuálně požadovala. Soud je totiž toho názoru, že neexistuje (jiný) správní orgán ve smyslu legislativní zkratky podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., kterému by bylo v žalobě vytýkané konání přičitatelné a ve vztahu k němuž by žaloba byla ve správním soudnictví projednatelná. Soud ve shodě se žalobkyní a žalovaným konstatuje, že osoba zúčastněná na řízení (jakožto jediný myslitelný subjekt) v daném případě v postavení správního orgánu nevystupuje, neboť jí nebylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy. Jak Městský soud v Praze uvedl například v rozsudku ze dne 28. 3. 2025, č. j. 17 A 83/2024-90, „*v dané věci ŘSD konalo, respektive bylo povinno konat na základě výzvy žalovaného, aniž by mu byl dán zákonem č. 13/1997 Sb., případně jiným právním předpisem jakýkoliv objektivně existující prostor k vlastní úvaze, zda má předmětné reklamní zařízení odstranit, či nikoliv. ŘSD tak bylo pouze adresátem výzvy žalovaného a faktickým vykonavatelem jeho vůle, nikoli vůle své. Na výše uvedeném nic nemění žalobcem zmíněná oprávnění - podání návrhu na odstranění reklamního zařízení, vydávaný souhlas se zvláštním užíváním, možnost vymáhání nákladů spojených s odstraněním reklamního zařízení nebo možnost vstoupit na cizí pozemek apod. Soud za rozhodnou pro posouzení věci považoval skutečnost, že veškerá oprávnění ŘSD v daném případě vyplývají ze skutečnosti, že vlastník předmětné dálnice, tj. stát, svěřil výkon správy o tuto dálnici, včetně práva hospodařit s dálnicí ŘSD (viz § 9 a 9a zákona č. 13/1997 Sb.). ŘSD tak veškeré žalobcem zmíněné úkony činí jako správce dálnice, respektive jako subjekt hospodařící s majetkem státu v podobě dálnice. ŘSD tedy v tomto případě vystupuje jako soukromoprávní subjekt, který má rovnocenné postavení např. s žadatelem o zvláštní užívání, vlastníkem reklamního zařízení nebo vlastníkem pozemku, nikoliv jako subjekt veřejného práva s vrchnostenským postavením. V případě excesu ŘSD je pak na místě využít prostředky ochrany, které jsou upraveny v zákoně č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád.*“
34. Žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
35. Soud neshledal důvod provádět ve věci samé dokazování a za tím účelem nařídít ústní jednání, neboť se jednalo výlučně o posouzení právních otázek. Veškeré podklady a listiny (tedy zejména Výzva), z nichž soud při rozhodování vycházel a jichž se dovolávaly i procesní strany ve svých podáních, jsou obsaženy v žalobcem i žalovaným doložených písemnostech, které jsou oběma stranám známy. O věci samé proto soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

rozhodl bez nařízení jednání (žalovaný s rozhodnutím bez nařízení jednání výslovně souhlasil a žalobkyně ve stanovené lhůtě nevyjádřila s tímto postupem nesouhlas).

36. Osobě zúčastněné na řízení soud žádnou povinnost neuložil a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto třetím výrokem tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. září 2025

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu